

И мъжът, който бе водил толкова битки против ромеите, който бе гледал с насмешка смъртта в очите, славният бранник, известен с храбростта си и на своите врагове, изпита внезапен страх. Не, той бе още твърде млад. Животът бе хубав и примамващ. Далече, в приказния Константиновград, го чакаше прекрасната гъркиня. Нейните прегръдки бяха по-примамни от мрачния гроб, пожелани от нажезеното желязо на калача...

Княз Белота тихо се наведе над спящия цар и леко докосна рамото му.

- Прощавай, царю честити, ала новината е важна...

Петър отвори сепнато очи, след това блага усмивка се разля по лицето му. Той седна връз мечешката кожа, на която почиваше.

- Говори, Белота...

Логотетът на царството посочи през отвора на шатрата към далечните чернеещи се стени на Търново.

- Нещо става там... Блюстителите ни забелязали голямо раздвижване по бойниците. Иванковите люде се вълнуват нещо. Какво може да се е случило? Помощ ли чакат, или нашите хора вътре са успели да вземат властта?

Калопетър бързо навлече ризницата си от чиличени халки, сложи шлема си. Навън вече се събираха големи тълпи любопитни войскари около войводите си. Всички сочи^еха към крепостта. Изведнъж от далечината отекнаха смътни викове. По бойниците се издигнаха прапорци. Голямата порта на източната преградна стена се отвори и от там излетя дружина конници, които бързо приближаваха към Петровия стан. Из отворената врата се изливаше поток люде, които викаха, ръкомахаха и тичаха към обсадителите.